

MOJE TRI CESTY

Ondřej Dědina: Vyhledávám divočinu, která není pro každého

Většina lidí by odmítla doprovázet podnikatele Ondřeje Dědina na jeho cestách. To, že hledá takzvaně neprofláknutá nebo turisticky nezajímavá místa, je lákavé. Ale on jde do extrémů. Dere se neprostopnou krajinou v doprovodu komárů a je šťastný.

„Stačí mi, když někdo řekne, že to tam vypadá neosídleně, a já se nadchnu,“ přiznává člen představenstva české IT firmy Mibcon. „Mám rád divoká opravdová místa. Turisté z mého pohledu krásu těchto území devastují.“

Nedávno se vrátil z Gruzie, kde se ve volném terénu věnoval skialpinismu. Plány tamních lidí na výstavbu lyžařských lanovek a ubytovacích kapacit ho ubezpečily, že výpravu stihl v nejvyšší čas. S partou podobně smýšlejících lidí aktuálně fandí zemím, které nazývají „sekce stán“ – Kyrgyzstán, Turkmenistán, Uzbekistán, Tádžikistán a podobně.

Služebně se Dědina pohybuje především v evropských metropolích. Soukromě vyráží tak šestkrát do roka na delší cesty jednak do už vzpomínané divočiny, ale i na civilizovanější místa s manželkou. Osamělé výpravy jsou výjimkou, trvají maximálně víkend, protože ho nebaví být sám. „To jen když si potřebuji vyčistit hlavu. Nedávno jsem byl v Doupovských horách a přespal tam pod širákem.“

-TEXT- MARCELA HONSOVÁ A-FOTO- MATEJ SLÁVIK, ARCHIV ONDŘEJE DĚDINY

Kamčatka: Medvědi se u jezer pasou na lososech

Na slavném poloostrově Dálného východu byl Ondřej Dědina dvakrát. Poprvé vyrážel z Petropavlovsku na týdenní túry a připravoval delší výpravu do vnitrozemí, takže sháněl kontakty, informace. Podruhé už měl se třemi kolegy zajištěnou zdarma cestu vrtulníkem ke Kurilskému jezeru, kde jako dobrovolníci pomáhali týden s výstavbou přístavací plošiny pro

vrtulníky a pak skoro na tři týdny vyrazili do divočiny.

„Na Kamčatce člověk neřeší teplotu, převýšení, ale průchodnost krajiny. Jsou místa, kde je terén tak neprostupný, že jde jít jen řekou. Také se stalo, že jsme za den ušli jen dva kilometry,“ vzpomíná byznysmen. Na zádech každý nesl 35 kilogramů. Šli močálem, divočinou za doprovodu komárů. „Měl jsem i okamžik, že jsem nevěřil, že dojdeme zpět do Petropavlovsku.“

Došli, a zdraví, všudypřítomní medvědi se v divočině lidem vyhýbají. Naopak u Kurilského jezera je bylo možné vidět od rána do večera. V inkriminovanou dobu se lososi táhli do jezera vytříť. „U jezera medvědi lidi vůbec nevnímají. Jako když jdete v Česku a narazíte na pastvu, kde jsou krávy, tak tam se medvědi pasou na lososech.“

Haute Route: Túra po chatách, které zásobují vrtulníky

Jako skialpinista si Ondřej Dědina nejvíc užil na zimním přechodu Alp z Chamonix do Zermattu.

Trasa se jmenuje Haute Route, což se ve francouzštině čte „otrut“, a vede tak šikovně, že Mont Blanc či Matterhorn se zdají na dosah. Nutné je ovšem mít jak skialpinistické, tak horolezecké vybavení.

„Šli jsme osm dní z jedné horské chaty ke druhé a je třeba, aby vše klaplo,“ uvádí podnikatel s tím, že vedle noclehu mají skialpinisté zajištěnou snídani a večeři.

„Ty boudy napájené solární energií jsou odříznuté, jídlo tam dopravují helikoptéry.“ A právě to poslední ubytování uvízlo Dědinovi v paměti nejvíc. Jednak bylo jisté, že počasí ani jiná nepříjemnost výpravu nepokazily a česká parta dojde do cíle. A pak – Bertolova chata je zážitek sám o sobě.

„Leží na špičce skály. Dřív byla dostupná jen horolezecky, nyní po kovových žebřících, takže je třeba nechat lyže dole pod skálou,“ vzpomíná, že den, kdy tam dorazili, byl hodně náročný. „Vylezli jsme dva tisíce metrů výškových, měli jsme za sebou tři výstupy a pod Bertolkou to bylo podmáčené a vál vítr, takže se mohl svah sněhu utrhnout. Byl to náročný den.“

Portugalsko: I v Evropě lze zažít naprostou svobodu

Když na svatební cestu, tak do Portugalska a úplně nejlépe s obytným vozem. Podle Ondřeje Dědiny tahle loňská výprava ani nemohla být lepší. „Nečekali jsme, že nás to bude tak bavit. Líbila se mi ta volnost, že jsme mohli zastavit, kde jsme chtěli. Když jsme chtěli ráno sníst na sluníčku, tak jsme jen popojeli a měli naši chatku i s výhledem,“ vzpomíná, že nejsilnější byla ta naprostá svoboda.

Do Porta Dědinovi letěli, tam si půjčili vůz, který zase odevzdali v Lisabonu. Cestou zjistili, že Portugalsko je krásná země, kde se na podzim dala objevit i zcela opuštěná místa. „Našli jsme třeba půvabnou opuštěnou pláž. Nebo hory byly tak bez turistů, že jsem je nazval hory duchů.“ Novomanželé si užívali volnosti, vyhýbali se dálnicím a naopak vyhledávali silničky vedoucí vesnicemi, na nichž se dalo jet tak padesátikilometrovou rychlostí. „Čas se nám tam zpomalil, nikam jsme nemuseli dojet.“

A když třeba cíleně dojeli do vyhlášené restaurace v městečku Évora, čekalo je tam překvapení. „Až na místě jsme se dozvěděli, že jejich koncepce je taková, že host neví, co dostane na talíř. Sedli jsme si a oni nosili chody. To byl krásný zážitek vjemový i gurmánský.“

